

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.425/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Belügyminiszter (1014 Budapest, Szentháromság tér 6.)
Az alperes képviselője:	dr. Kovács N. Balázs ügyvéd (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	20.K.700.866/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 88.900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A felperes 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2025. február 27-én közérdekű bejelentéssel fordult az alpereshez e-mailben, illetve e papíron, a gyermekek védelme miatt, a kiskorúak fegyverviselési engedélye betiltása érdekében.

[2] A 2025. február 20-án benyújtott keresetlevelében az alperes mulasztásának megállapítását kérte a jogszabályban rögzített feladatai munkaköri elmulasztása tárgyában. Elsődlegesen az Alaptörvény IV. cikke, XVI. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és

XXV. cikk megsértése, másodlagosan a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Gyvt.) 101. § (2) bekezdés g) és k) pontjában foglaltak elmulasztása miatt kifogásolta, hogy a magyar lőtéren absztrakt emberölést imitáló szituációs lögyakorlati kiképzést kapnak alsó korhatár nélkül óvodás, iskoláskorú gyermekek, ugyanakkor a belügyminiszter nem vezet nyilvántartást, és nem közli a fegyverengedéllyel rendelkező kiskorúak névsorát a köznevelési intézményekkel, a gyámhatósággal, a gyermek bántalmazásáért felelős jelzőrendszerből azt szándékosan kihagyta. Közérdekű bejelentésére nem kapott választ, sem a jogszabályi intézkedést nem tették meg.

[3] Az alperes a védiratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását kérte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 48. § (1) bekezdés b) és d) pontja alapján, mert a felperes által megjelölt mulasztás álláspontja szerint nem minősül közigazgatási cselekménynek, így nem vonható a Kp. 4. § (3) bekezdés szerinti egyedi döntés, az egyedi ügyben alkalmazandó – a jogalkotásról szóló törvény hatálya alá nem tartozó – általános hatályú rendelkezés, és a közigazgatási szerződés körébe. A felperes a keresetlevélben valójában nem közigazgatási cselekmény elmulasztását, hanem egy jogalkotási feladat nem teljesítését róta fel az alperesnek. Mulasztási per kizárólag a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása miatt kezdeményezhető; a felperes által kért okból (jogalkotási cselekmény elmulasztása) azonban a közigazgatási ügyben eljáró bíróság előtt mulasztási per nem indítható, a kereset elbírálására a közigazgatási ügyben eljáró bíróságnak nincs hatásköre, és az áttétel szabályai sem alkalmazhatók. A felperes 2025. február 27-én benyújtott közérdekű bejelentése a panaszokról, a közérdekű bejelentésekről, valamint a visszaélések bejelentésével összefüggő szabályokról szóló 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasztv.) 1. § (2) bekezdése alapján nem tartozik a bírósági és közigazgatási eljárások hatálya alá, így a Kp. 4.§ (1) és (3) bekezdése szerint közigazgatási jogvita tárgyát sem képezheti.

[4] Másodlagosan a kereset érdemi elutasítását kérte, állította, hogy a felperes előadásával szemben a hivatkozott rendelkezéseket sem magatartásával, sem mulasztásával nem szegte meg. Védiratában felsorolta a gyermekvédelmi jelzőrendszer működésének és működtetésének szakmai protokollját tartalmazó módszertanokat, társítva azok elérési linkjét. Nyilatkozott, hogy a felperes közérdekű bejelentését 2025. március 10-én megválaszolta. Csatolta a belügyminiszter képviseletében eljárni jogosult főosztályvezető, kamarai jogtanácsos, mint meghatalmazó, a Belügyminisztérium Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 12/2022.(VI.28.) BM utasítás (a továbbiakban: SZMSZ) I. mellékletének 127.§ (3) bekezdése, valamint 2. sz. függelék 2.1.2.4.2a. pont a) alpontja alapján az alperes képviseletére adott ügyvédi meghatalmazást.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 106.680 forint perköltséget és a Nemzeti Adó- és Vámhatóság illetékbevételi számlájára 30.000 forint eljárási illetéket. Elsőként a védirat alaki védekezésében foglalt pergátló akadályt vizsgálta. Kiemelte, hogy a felperes a keresetlevélben konkrétan megjelölte, hogy a 2024. februárjában megtett bejelentéseit az

alperes nem intézte el, ezért azonosítható volt olyan közigazgatási cselekmény (vagyis a felperes beadványainak megválaszolása), melynek elmulasztását a keresetlevélben állította. Az alperes, mint közigazgatási szerv jogszabályi kötelezettsége, hogy felperes beadványaira választ adjon, e kötelezettség teljesítésének elmulasztása pedig alkalmas lehet arra, hogy a bíróság az alperesi mulasztást megállapító ítéletet hozzon, függetlenül attól, hogy az adott válasz, tájékoztatás, mint közigazgatási cselekmény utóbb megtámadási per tárgyát képezheti-e.

[6] Ugyanakkor rögzítette, hogy a felperes a keresetlevélben érdemben értékelhető mulasztásként csak a beadványai, közérdekű bejelentései megválaszolására vonatkozó kötelezettség megsértésére hivatkozott, egyéb konkrét, bíróság által megállapítható mulasztást nem állított. Az esetleges jogalkotási kötelezettség elmulasztása miatti felelősség kérdése nem képezhette mulasztási per tárgyát. A Kp. 127. § (1) bekezdése alapján mulasztás csak akkor merül fel, ha a közigazgatási szervnek a közigazgatási cselekmény megvalósítása a jogszabályban meghatározott kötelezettsége volt. A felperes által hivatkozott jogalkotás kezdeményezésére irányuló eljárás egyértelműen nem tartozik ebbe a körbe, így az alperes mulasztását a bíróság megállapítani nem tudta. Az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperes a keresetlevélhez a megválaszolatlanul maradt elektronikus beadványokat nem csatolta, egyedül az alpereshez a közigazgatási iratok szerint csak a 2025. február 27-én benyújtott közérdekű bejelentés érkezett meg, amelyet az alperes utóbb megválaszolt. A felperes bírósági felhívás ellenére nem csatolt olyan iratot, amely alátámasztotta volna az állított mulasztást. A felperes csupán általános jellegű, konkrét bizonyítékként nem értékelhető nyilatkozatokat tett, amelyek mulasztás alátámasztására nem voltak alkalmasak; a perben őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta bizonyítani, hogy az alperes valamely közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó jogszabályban rögzített, konkrétan meghatározható kötelezettségének nem tett eleget.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joga biztosítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Kp. 127. §-a alapján jogsértő módon járt el, elmulasztotta a Kp. 56. §-a szerinti előkészítő tanácsulást, megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogát, mivel betekintési kérelme ellenére az ÜIR rendszerben nem volt lehetséges az iratokba betekinteni, így a jogi képviselő nélkül eljáró fél jogait súlyosan csorbította. Az alperes a dr. Kovács N. Balázs ügyvéd tekintetében a belügyminiszteri munkaszervezete kiadmányozási jogával rendelkező alkalmazottja által aláírt meghatalmazást csatolt, holott az SZMSZ szerint az alperes e jogait kifejezetten és kizárólagosan fenntartja magának. Az ügyvédi meghatalmazás formai és tartalmi vizsgálata a bíróság hivatalból ellátandó kötelezettsége, szabályszerű ügyvédi meghatalmazás hiányában a kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasításának van helye (Kúria, Kvk.39.042/2024/8.). Az ügy elhúzódása miatti panaszát nem bírálták el, tárgyalás tartása iránti kérelmét mellőzték, Alkotmánybírósági utólagos normakontroll kezdeményezését szintén. A törvényszék határidőn belül nem tűzött ki tárgyalást, aminek köteles lett volna eleget tenni (Kúria, Kfv.37.658/2023/5.). Az ítélet okirat, tény és valóságellenes, kirívóan jogsértő, mivel a terhére rója az alperes mulasztását a Kp. 40. §-a körében. A kereset érdemi része éppen az, hogy a belügyminiszter, mint a gyermekvédelemért és a nemzeti köznevelésért felelős miniszter saját hatáskörében a rendőrségért és a fegyverhasználatért felelős miniszterként nem

tett intézkedéseket a szülők által szervezett emberölést imitáló szituációs lökiképzéssel veszélyeztetett gyermekek jogszabály által előírt védelme érdekében. Az ítéletet meghozó bírónak hivatalból élnie kellett volna a gyermekvédelmi jelzés intézményével. Megengedhetetlen, hogy az alapjogokat sértő belügyminiszteri mulasztással maradjon érvényben káros, a mindennapi gyámügyi, gyermekvédelmi, köznevelési igazgatási és felelősségi, családjogi, valamint büntetőjogi joggyakorlat ellenére mulasztásból eredő kiskorúakat veszélyeztető helyzet.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a mulasztási perben a Kp. 8. § (3) bekezdés h) pontja alapján egyesbíró jár el elsőfokon, nem kerül sor előkészítő tanácsülésre, és a perben az egyszerűsített perre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni; az egyszerűsített pert a bíróság tárgyaláson kívül bírálja el, a felperes jogértelmezése téves. Az ÜIR rendszerbe való betekintés kérdése önmagában nem alapozza meg a bíróság jogsértését, hiszen a jogi képviselő nélkül eljáró féltől is elvárható, hogy a jogát más, a jogszabályok által biztosított módon gyakorolja. Ilyen alternatív lehetőség például az iratok bírósági kezelőirodában személyesen történő megtekintése. Az alperesi jogi képviselő meghatalmazására vonatkozó felperesi nyilatkozat nem tartalmaz az SZMSZ konkrét rendelkezésére való hivatkozást, ami a meghatalmazás érvénytelenségét megalapozná. Az SZMSZ 1. melléklet (3) bekezdése szerint a minisztériumnak, a miniszternek, továbbá külön megbízás alapján a minisztériumi szervezeteknek, önálló belügyi szervezeteknek, valamint a minisztérium és a miniszter feladat és hatáskörét érintő ügyben a minisztérium szakmai felügyelete alatt álló gazdasági társaságoknak és egyéb szervezeteknek, illetve a minisztérium működésével összefüggő személyiségi jogi ügyekben a minisztériummal munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személyeknek a bíróságok és a hatóságok előtti jogi képviseletét a főosztály e feladattal megbízott kormánytisztviselője látja el, szükség szerint külső humánerőforrás igénybevitelével. A főosztály az SZMSZ 2.1.2.4.1. pontja alapján a jogi és koordinációs helyettes államtitkár alárendeltségében működő – főosztály jogállású – hivatali egység, amelynek élén főosztályvezető áll. Az SZMSZ 2. függelék 2.1.2.4.2.a pont a) alpontjában foglaltak szerint a főosztály perképviseleti feladataival összefüggésben ellátja a miniszter és a minisztérium jogi képviseletét. Összességében tehát a főosztály külső humánerőforrást vehet igénybe a miniszter bíróságok előtti jogi képviselete biztosítása érdekében. A perbeli meghatalmazást a főosztály főosztályvezetője írta alá, így az maradéktalanul megfelelt az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény) a továbbiakban: Üttv.) 34. §-ában foglaltaknak. Az eljárás elhúzódása miatti kifogás elbírálása nem azonosítható és nem függ össze a mulasztási perrel. A felperes a keresetlevélben nem kérte tárgyalás tartását, az ezzel kapcsolatos nyilatkozata alaptalan. Alaptalannak értékelte továbbá a felperesnek a szakértői bizonyításra, valamint az Alkotmánybíróság utólagos normakontrolljára vonatkozó mellőzési kifogásait is, valamint azon érvelését, hogy a bíróság a Kp. 58. § (1) bekezdés megsértésével járt el, mert 60 napon belül nem tűzött ki tárgyalást. A felperesnek a mulasztásra vonatkozó nyilatkozatát is alaptalannak értékelte, hangsúlyozta, hogy mulasztásról csak akkor lehet szó, ha a közigazgatási szervnek a közigazgatási cselekmény megvalósítására jogszabályban meghatározott kötelezettsége volt, ennek hiányában jogsértésről nem lehet szó.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése megalapozott és jogszerű, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett; a fellebbezés alapján az alábbiakat emeli ki.

[11] A másodfokú bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a Kúria a Kf.VII.39.209/2022/5. számú döntésében (BH2022. 194., BHGY: K-Kj-2022-431) is megjelenő precedensképes döntése szerint mulasztási ítélet meghozatalának kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén lehet helye. A Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése alapján a közigazgatási tevékenységnek három konjunktív fogalmi eleme van. Az első, hogy a tevékenységet közigazgatási szerv végzi, a második fogalmi elem a tevékenység közigazgatási jog általi szabályozottsága, ami egyértelművé teszi, hogy a közigazgatási szervek más jogágak területére tartozó cselekményei nem tartoznak e körbe. A közigazgatási tevékenység lehet egyrészt tevőleges, de megvalósulhat mulasztással is, amikor a közigazgatási szerv nem gondoskodik a jogszabály által előírt közigazgatási cselekmény megvalósításáról. A harmadik fogalmi elem, hogy a közigazgatási cselekmény fontos jellemzője, hogy joghatást vált ki, ami a Kp. 4. § (1) bekezdéséből adódóan abban nyilvánul meg, hogy az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul, de legalább azt eredményezi.

[12] A mulasztás fogalmát a Kp. 127. §-a határozza meg, eszerint a mulasztás a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tesz eleget. A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul. Közigazgatási cselekmény pedig - a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően - a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló, vagy azt eredményező, (3) bekezdés szerinti cselekménye. A Kúria a Kf.I.38.389/2019/3. számú végzésében elvi élel rögzítette, hogy a mulasztási perben a közigazgatási bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperest terhelte-e az adott közigazgatási cselekmény megvalósításának kötelezettsége, abban a kérdésben, hogy érdemben milyen tartalmú döntésre kerülne/kerülhetne sor, nem foglalhat állást.

[13] A Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatában szintén elvi élel mutatott rá, hogy a közigazgatási szerv nemcsak jogsértő döntéssel, hanem jogellenes mulasztással is okozhat jog vagy érdeksérelmet az érintettnek. Ennek orvoslásának eszköze a mulasztási per, amely akkor indítható, ha a közigazgatási szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. A per tárgya tehát maga a mulasztás, a per végső célja pedig a hatóság eljárásának, döntésének, vagy más cselekményének a kikényszerítése. Ha a közigazgatási szervnek nem áll fenn eljárási kötelezettsége, akkor mulasztási per nem indítható. A

mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen a jogszabályi kötelezettségének, amennyiben az alperesnek nincs hatásköre a kezdeményezés tárgyában akár érdemi, akár nem érdemi döntést hozni, mulasztás nem áll fenn.

[14] Mindezek figyelembevételével a per releváns kérdése az volt, hogy az alperes a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta-e el, vagyis a felperes beadványa alapján keletkezett-e eljárási kényszere, aminek nem tett eleget. Másként megfogalmazva az alperesnek az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) szerinti döntési kötelezettsége keletkezett-e, vagy a felperes beadványa a Panasztv. hatálya alá esett. Az elhatárolásnál figyelembe kell venni, hogy a kérelemnek minősülő ügyféli nyilatkozat/beadvány fogalmát az Ákr. 35. § (1) és (4) bekezdései egyértelműen meghatározzák. A kérelem az ügyfél olyan nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását, illetve a hatóság döntését kéri jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében; és a 35. § rendelkezéseit az eljárás megindítására irányuló kérelmen kívüli egyéb, az eljárás valamennyi résztvevőjének az eljárással összefüggő kérelmeire is megfelelően alkalmazni kell. A kérelem megkülönböztetése más beadványoktól (panaszbejelentés, tájékoztatás, felvilágosítás kérés, közérdekű bejelentés stb.) ügydöntő relevanciával bír, mert a hatóságnak eljárási kötelezettsége kizárólag a kérelemre induló eljárások esetén, és csak a kérelemnek minősülő beadvány előterjesztésével keletkezik. Ezzel szemben a Panasztv. hatálya alá eső panaszeljárásokban született válaszlevelek nem minősülnek a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási tevékenységnek, közigazgatási jogvita tárgyai nem lehetnek. A Panasz tv. 1. § (2) bekezdése egyértelműen kiveszi a bírósági és közigazgatási eljárások hatálya alól a panaszok elintézésére irányuló eljárásokat, amiből következően a panaszeljárásokban született válaszlevelek a Kp. hatálya alá nem tartozhatnak (Kúria Kpkf.VI.39.858/2020/3. BHGY: K-KJ-2020-35).

[15] A kérelem az ügyfél nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását, illetve a hatóság döntését kéri jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében, ügyfél pedig az, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, vagy akit hatósági ellenőrzés alá vontak. A felperes azonban az ügghöz kapcsolódóan ügyféli jogállást, jogának, jogos érdekének közvetlen érintettségét, hatósági ellenőrzést nem igazolta, beadványa ezért panasznak minősülnek. A Panasztv. 1.§ (1) bekezdése alapján a panasz olyan kérelem, amely egyéni jog- vagy érdeksérelem megszüntetésére irányul, és elintézése nem tartozik más - így különösen bírósági, közigazgatási - eljárás hatálya alá. A panasz javaslatot is tartalmazhat. Kérelemnek ezzel szemben csak az ügyfél olyan nyilatkozata minősül, amit az adott személyt (ügyfelet) közvetlenül érintő jog vagy jogos érdek érvényesítése érdekében terjesztenek elő vagy az így megindult eljárásban az eljárással összefüggésben annak résztvevője terjeszti elő. Ezzel szemben a Panasztv. hatálya alá tartozó panaszügyben a címzett kör nyitott, nincs ügyféli érintettség, és nem kell alakszerű döntést sem hozni. Mivel a perbeli beadvány a Panasztv. hatálya alá esik, az alperesnek nem keletkezett eljárási kötelezettsége, az arra vonatkozó határidő elmulasztása fogalmilag nem lehetséges. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Kp. 127. §-a szerinti feltétel, a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó jogszabályban rögzített kötelezettség elmulasztása, a perben nem állapítható meg.

[16] A felperes a fellebbezésében az alperes mulasztását és a Kp. 127.§ megsértését jogalap nélkül állította, továbbá teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy a Kp. 127. §-a alapján a mulasztási perre a törvénynek az egyszerűsített perre vonatkozó szabályait kell alkalmazni a Kp. XXII. fejezetében meghatározott eltérésekkel. Így a Kp. XXII. fejezetének mögöttes joganyagát a Kp. egyszerűsített perekre vonatkozó sajátos szabályait rögzítő XXI. fejezete jelenti. Ha a Kp. XXII. fejezete nem tartalmaz eljárási szabályozást, akkor a Kp. XXI. fejezetének rendelkezéseit kell alkalmazni. Figyelemmel a Kp. 124. § (1) bekezdésére, amennyiben az adott eljárási kérdést a Kp. XXI. fejezete sem rendezi, akkor a Kp. általános eljárási rendelkezéseit (Kp. I–XX. fejezet) kell figyelembe venni. Az általános részi szabályok rögzítik továbbá, hogy a mulasztási perben egyesbíró jár el [Kp. 8. § (3) bekezdés h) pont], és a Kp. 124.§ (5) bekezdése szerint az egyszerűsített pert a bíróság tárgyaláson kívül bírálja el. Az elsőfokú íráság a 8. sorszámú végzésében a Kp. 2. § (1) és (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően e speciális eljárásrendről tájékoztatta a felperest, egyértelművé tette, hogy a mulasztási keresetet az egyszerűsített per szabályai szerint, tárgyaláson kívül bírálja el, tájékoztatást nyújtott a bizonyítási érdekről (teher), elmulasztásuk következményeiről, a bizonyítási eszköz/indítvány előterjesztésére nyitva álló határidőről és a felperes számára megküldte az alperesi védíratot. Az elsőfokú bíróság a közrehatási, anyagi pervezetési kötelezettségének teljeskörűen eleget tett. A fellebbezés egyszerűsített per specialitásait nélkülöző eljárási kifogásai nem voltak értelmezhetőek, mert előkészítő tanácsülésre, tárgyalás tartására, ezen belül az első tárgyalás 60 napon belüli megtartására, Alkotmánybírósági utólagos normakontroll eljárásra e perfajtában nem kerülhetett sor.

[17] A felperes az elsőfokú bíróságnál az eljárás elhúzódása miatti kifogást nem terjesztett elő; a fellebbezésben érvényesített eljárási jogszabálysértés megjelöléseihez, így az ügy elhúzódásához, az alperest képviselő ügyvéd meghatalmazásához, az ÜIR rendszerben történő iratbetekintés megghiúsulásához konkrét jogszabályi rendelkezés megsértését nem társította. A közigazgatási perben a másodfokú bíróság a fellebbezésnek csak azokat a kifogásait bírálhatja el érdemben, amelyekhez a felperes konkrét jogszabálysértést társít. Kiemeli az ítéltábla, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az elsőfokú ítélet jogkérdésben eltér. Az elsőfokú közigazgatási bírósági eljárás szabályaival ellentétben a fellebbezésben nem elegendő a vélt jogszabálysértés (jogsérelem) körülírása, a fellebbező félnek egyértelműen és világosan meg kell jelölnie azt a jogszabályi rendelkezést, amelyet - álláspontja szerint - az elsőfokú ítélet sért. Mindezeket az elsőfokú ítélet jogorvoslatról való tájékoztatása megfelelően tartalmazta. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésnek csak azokat a kifogásait bírálhatta el, csak azok tekintetében foglalhatott állást, amelyekhez a felperes konkrét jogszabálysértést is rendelt. Alaptalanul hivatkozott a felperes a tisztességes eljárás sérelmére is. A tisztességes bírósági eljárás követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével kell megítélni. Sérelméhez a felperes kifogásai önmagában nem vezethettek.

[18] Mindezek alapján a fellebbezésben előadott érvek nem voltak alkalmasak az elsőfokú végzés jogszerűségének megdöntésére, ezért azt az ítéltábla a Kp. 114. § (5) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[19] Az alperes a másodfokú eljárásban észrevételt tett, perköltségigényt terjesztett elő költségjegyzék nyomtatvány útján, melyben öt munkaórát + ÁFÁ-t jelölt meg. A másodfokú bíróság a Kp. 112. § (3) bekezdése és 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1b) bekezdése által meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére lerőttá, ezért a másodfokú bíróság csupán annak viselését állapította meg, a felperes illetékkötelezését mellőzte.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. február 5.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke, előadó

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.

bíró

dr. Rác Krisztina

bíró